

Ρομποτική: Νέα Χειρουργικά και Θεραπευτικά Σχήματα (Μία Προσωπική Εμπειρία)

Λένε ότι το λάθος και το μίσος ανήκουν μονάχα στο ακατανόητο, στο μη ορθολογικό, και σε ό,τι δεν έχει όρια. Όμως, προσωπικά, παρατήρησα τον ποιοτικό τρόπο που η ρομποτική (μέσα από τα χρυσά χέρια και τη μεγαλοφυή συνεισφορά ενός έξοχου πανεπιστημιακού) εφαρμόζεται στους ασθενείς με θαυμαστή επιτυχία. Τα αποτελέσματά της, ιδιαίτερα στις δύσκολες χειρουργικές επεμβάσεις, δίνουν τη δυνατότητα στους ασθενείς να παραδεχτούν πως υπάρχει, τελικά, ένας παντοδύναμος συνδυασμός επιστήμης, τεχνολογίας και ανθρωπισμού.

Του Θωμά Στραβέλη Συγγραφέα - Πανεπιστημιακού

Αναφέρομαι στην προσωπική επέμβαση που έκανα προ ημερών, στο θεραπευτήριο Metropolitan του Πειραιά. Η αναμονή δεν ήταν ευχάριστη, όσον αφορά το δικό μου ψυχισμό. Πρέπει να πω ότι «πήγα στον άλλο κόσμο και γύρισα». Η επέμβαση κράτησε 5 ώρες. Ήταν η φοβερή εμπειρία μιας μετάβασης απ' το φως στο σκοτάδι (και ταυτόχρονα). Για τον Καζαντζάκη, ο θάνατος είναι το ίδιο μας το σώμα. Ένα σώμα ήμουν κι εγώ, και μόλις μπήκα στο χειρουργείο, αισθανόμενος ελεύθερος και απαλλαγμένος από την ανικανότητα και τη διαφθορά της σάρκας, κλεισμένος και φοβισμένος μέσα σ' ένα σώμα, άβολο σύντροφο της ζωής μου, αναγκαζόμουν τώρα να εκτιμήσω τη ζωή, που με συγκλονίζει, αποκαλύπτοντας τη γνώση της παροδικής, έστω, αξίας κι ομορφιάς της. Δεν φοβούμαι τον φυσικό ύπνο (αληθινό αδερφό του θανάτου και φυγή προς τον άχρονο χρόνο, ένας ύπνος, που κατ' άλλους, θεωρείται δίδυμος αδερφός του χρόνου, και αντεραστής, γιατί παρασύρει το αγαπημένο πρόσωπο στη λήθη). Φοβούμαι, όμως, τη νάρκωση που είναι ύπνος αφύσικος, μία ψεύτικη απώλεια ζωής, και τα ψεύτικα πράγματα πάντα με φοβίζουν. Μονάχα τ' αληθινά με βοηθούν στη ζωή να συνειδητοποιήσω τον έρωτα για κάθε δίκαιη υπόθεση.

Ήταν μία χειρουργική επέμβαση καρκίνου του προστάτη, κι η νάρκωση ήταν αναπόφευκτη. Η δεξιοτεχνία, όμως, του καθηγητή Βασίλη Πουλάκη, ουρολόγου - ανδρολόγου, το ταλέντο του, θα έλεγα, στη χρήση της ρομποτικής,

έφερε στη ζωή μου το ρομποτικό θαύμα. Η τραγωδία (δόξα της ζωής) έχει πάντα στα μάτια μου το πλεονέκτημα να μας πλουτίζει με νέες και απαραίτητες εμπειρίες και να ζωγραφίζει τα πάθη μας με μία αβρότητα.

Όταν ξάπλωσα στη χειρουργική κλίνη, ο χειρουργός μου ζήτησε να σκεφτώ μία όμορφη εικόνα και να του την πω, ενώπιον της επιστημονικής του ομάδας. Του είπα πως η εικόνα που με θέλγει περισσότερο είναι το αναμμένο τζάκι. Είναι, κυρίως, τα φευγαλέα σχήματα της φλόγας κι όλα τα παιχνιδίσματά της. Δεν πρόφτασα, όπως ίσως θά' θελα, πραγματικά, να του αποκαλύψω και μία απ' τις ιδέες που κατακλύζουν το μυαλό μου, γιατί η συνείδησή μου έσβησε, σαν φλόγα κι αυτή, μέσα στη νάρκωση. Σκόπευα να του πω μία φράση γεμάτη γλυκύτητα, μία Πυθαγόρεια ιδέα αγάπης και ισότητας: Ότι όλα (μα όλα) ανάμεσα στους φίλους, είναι κοινά αγαθά, κι η φιλία είναι μία δύναμη, που μπορεί να κρατήσει τους ανθρώπους ενωμένους.

Στην ιατρική πράξη, δεν μπορεί κανείς να επιμένει σε αφηρημένες λογικές θεωρίες, αλλά στην πείρα, συνδυασμένη με τη λογική. Και η αληθινή θεωρία είναι μία περίπλοκη μνήμη των πραγμάτων που γίνονται κατανοητά με την αντίληψη των αισθήσεων. Η αντίληψη των αισθήσεων του καθηγητή Βασίλη Πουλάκη κατέχει πρωτεύουσα θέση στην εμπειρία του, εναρμονισμένη πάντα με την καταπληκτική όραση του νου του, δηλαδή τη λογική.

Δυο λόγια τώρα σε πιο προσωπικό (και συναδελφικό) ύφος: Όταν πρωτοήρθα, Βασίλη, να μ' εξετάσεις, ήξερα πως είχα μονάχα μία υπερπλασία του προστάτη. Θυμάμαι που με είχες κοιτάξει στα μάτια έχοντας μία έντονη διαίσθηση του τι θα μπορούσε να συμβαίνει. Βλέπεις, είναι και τα κρυμμένα μουσικά του σώματος, που δυσκολεύουν την έγκυρη διάγνωση. Μου πρότεινες να κάνω βιοψία, αναλαμβάνοντας ο ίδιος την αφαίρεση τμημάτων ιστού. Η μικροσκοπική εξέταση έφερε τη διάγνωση.

Στο σημείο αυτό, δεν θέλω να ξεχάσω να πω πως στάθηκα τυχερός στη ζωή μου που γνώρισα τον εισηγητή της οζονοθεραπείας στη χώρα μας, τον εξαιρετο επιστήμονα Ανδρέα Φικιώρη, ιατρό αναι-

σθησιολόγο και διδάκτορα του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου, ο οποίος μου πρότεινε να έρθω να σ' επισκευθώ, και ήρθα, με αποτέλεσμα να αισθάνομαι ακόμα τυχερότερος που μου πρόσφερε τις επιστημονικές σου υπηρεσίες, τόσο άψογες στη λεπτομέρειά τους, που να υποχρεώνομαι, σήμερα, διανύοντας το μετεγχειρητικό στάδιο, να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου καθώς και τις ευχαριστίες μου στον εκλεκτό επιστημονικό συνεργάτη σου, Βασίλη Μώρο, που κοντά σοι αναδεικνύεται, είμαι σίγουρος, σ' έναν σημαντικό χειρουργό. Πρέπει δε να προσθέσω ότι πάντα μοι απαντάει πολύ κατατοπιστικά στις ερωτήσεις μου. Του έχεις μεταδώσει, πιστεύω, το μέγεθος του οράματός σου, καθώς και την ανάγκη τολμηρών πρωτοβουλιών. Την Ειρήνη, την γραμματέα σου, ευγενέστατη μαζί μου, κάθε στιγμή, όπως και με κάθε ασθενή, ευχαριστώ θερμά για την πρόθυμη εξυπηρέτηση και άμεση παροχή πληροφοριών.

Η εισαγωγή μου στο Νοσοκομείο ήταν απίστευτα σύντομη. Από τη δεύτερη κιόλας μέρα άρχισα να κάνω περιπάτους στους διαδρόμους της πτέρυγας όπου βρέθηκα. Άνοιγα το παράθυρο του δωματίου μου, κάθε πρωί, και κοίταζα τη θάλασσα του Φαλήρου που απλώνονταν μπρος μου. Τις αρχιτεκτονικές γραμμές του αρχαίου Πειραιά ήξερα πως δεν πρόκειται να τις δω στα σχεδόν ανύπαρκτα, δυστυχώς, νεοκλασικά κτίρια της πόλης, ούτε στα αμέτρητα νόθα μεσογειακά κτίσματα, που δίνουν στο πρώτο λιμάνι της Ελλάδας μια κοινότυπη μονοτονία. Υπήρξαν στιγμές που αναρωτήθηκα τι να ζει ακόμα στις φλέβες της ελληνικής φυλής, και ψυχανεμίστηκα ότι ερχόταν μία απάντηση από το παρελθόν. Ένα βράδυ, σε μια συντροφιά, ο Σικελιανός λιποθύμησε. Για δέκα λεπτά περίπου έμεινε αναίσθητος. Οι φίλοι του που είχαν ανησυχήσει, έμειναν έκπληκτοι, αλλά και διασκεδάσαν όταν (αφού ξαναβρήκε τις αισθήσεις του) ανάγγειλε εκστατικά ότι επί μία ολόκληρη αιωνιότητα μιλούσε με τον Προμηθέα. Όλοι οι Έλληνες μιλούμε με τους θεούς μας, τους ήρωες της μυθολογίας μας, τους αγίους μας, αλλά και με τους τραγικούς και τους φιλοσόφους μας.

Η λιποθυμία του Σικελιανού με υποχρεώνει, συνειρμικά, αλλά κα-

θητικά, να πω ευχαριστώ και στον αναισθησιολόγο Ευθυμιάδη Συμεών, στο έργο του οποίου, όπως είδα, κυριαρχεί η πίστη. Πρέπει να πω ακόμη ότι τις λίγες μέρες τις νοσηλείας μου, μία από τις υποχρεώσεις μου ήταν να φορώ τη μάσκα (του οξυγόνου), που μου έφερναν οι νοσηλεύτριες. Όση ώρα ήμουν αναγκασμένος να τη φορώ, σκεφτόμουν την άλλη μάσκα, που φορούμε πάντα όλοι μας και γίνεται ένα με τον πρόσωπό μας - μια ταύτιση που μας ανταμείβει για την απώλεια της πραγματικής μας ταυτότητας. Είναι η μάσκα που μας δόθηκε της ζωής, του θανάτου και του Θεού, που τη δημιουργούμε μέσα από την ανάγκη μας για αυτογνωσία. Ίσως και για μία άλλη πιθανή πραγματικότητα, πέρα από τη συνείδηση του ανθρώπου - κατοικία της άορατης σοφίας. Κάθε φορά, λοιπόν, που έβαζα τη μάσκα (του οξυγόνου), σε λίγη ώρα την έβγαζα πάλι. Αλλά, φεύγοντας απ' το νοσοκομείο και έχοντας την αγωνία να ξυπνήσω και από την άλλη νάρκωση, την υπαρξιακή, αισθάνθηκα, άθελά μου, ότι τη φορούσα, τελικά. Είναι η χρυσή μάσκα της ζωής, που παραμένει, έπειτα από την αποσύνθεσή του προσώπου, σαν ένα μαλαματένιο σκέπασμα της ύπαρξής μας. Δεν θέλω να κουράσω άλλο τους αναγνώστες. Ένα μόνο πράγμα νιώθω την ανάγκη να τονίσω: Ότι η ιατρική, εδώ και δεκαετίες τώρα, γνωρίζει επαρκώς όλα της τα μέσα. Και έχει βρει τις αρχές και τις νέες μεθόδους που, χάρη σ' αυτές έκανε πολλές και σπουδαίες ανακαλύψεις, μία από τις οποίες είναι και η Ρομποτική. Αυτές οι ανακαλύψεις θα βοηθήσουν ν' αποκαλυφθεί όλη η αλήθεια, αν ο ερευνητής είναι ικανός. Η αγάπη του καθηγητή Βασίλη Πουλάκη για τη Ρομποτική κλείνει μέσα της μια απεριόριστη, αδέσμευτη θερμή ενέργεια, που σπάει κάθε φραγμό, ακόμα κι όταν η πραγματοποίηση της εγκυμονεί δυσκολίες.

Ανακουφισμένος τώρα πια και από τον κήπο του σπιτιού μου με τα ανθισμένα χρυσάνθεμα της θλίψης μου, σαν βουβάλι που χτυπά το στέρφο χώμα με τις οπλές του, επαναλαμβάνω πως ο καθηγητής Βασίλης Πουλάκης είναι μοναδικά ο εαυτός του - ένας επιστήμονας αξίας. Κι ο ασθενής που νιώθει, στη μοναξιά της νόσου μονάχος, χρειάζεται κοντά του επιστήμονες (κι ανθρώπους) αξίας!

255 ΝΑΙ, 255 φορές... Μπράβο σας, σωθήκατε!

Οφείλουμε να καθιερώσουμε ως «ιστορική ημέρα» την Τετάρτη 15 Νοεμβρίου 2011 για το ΕΘΝΟΣ των Ελλήνων και την Βουλή μας καθώς καταγράφηκε ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑ η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ηρωική προσπάθεια του σηψαιμικού πολιτικού συστήματος να σώσει εαυτόν και όσα προνόμια του αξίωμα του Βουλευτή και του Υπουργού προσφέρουν!

Αλήθεια για πόσο καιρό...ακόμη;

255 ΝΑΙ δόθηκαν απλόχερα στην «Νέα-Παλιά» Κυβέρνηση όπου με του κκ Πάγκαλο και Βενιζέλο παραμένοντες στις θέσεις Αντιπροέδρων και άλλους 37 Υπουργούς της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στις...καρέκλες τους, έχουμε Πλειοψηφία ΠΑΣΟΚ, μείζονα αντιπολίτευση της «Νέας» ΝΔ με 6 Υπουργούς και ελάσσονα του ΛΑΟΣ με 4 Υπουργούς!

255 Εθνοπατέρες και εθνομητέρες πιστοί στον όρκο τους στο ελληνικό Σύνταγμα ως εκπρόσωποι μας να ψηφίζουν ΕΛΕΥΘΕΡΑ και ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ υπερψήφισαν συγκεκριμένα πράγματα:

Τον κ Λουκά Παπαδήμο στο θώκο του πρωθυπουργού που ΔΕΝ...εκλέξαμε!

Την αλληλοεπικάλυψη ενόχων και συμψηφισμό ενοχών καθώς ΟΣΟΙ και ΟΣΕΣ είτε εκ προθέσεως είτε εξ αμελείας μας οδήγησαν στη σημερινή κατάντια αποσπώντας την ψήφο μας και κυβερνώντας τη χώρα τα 37 περασμένα χρόνια μέχρι σήμερα παραμένουν στο απυρόβλητο και ΔΕΝ τιμωρούνται!

Την πιθανότητα ο κ Σμαρτάς (εάν μάλιστα ενσωματώσει στην περιώνυμη κατά τον κ Καρτζαφέρη «γαλάζια πολυκατοικία» και το ΛΑΟΣ) να μας προκύψει...Πρωθυπουργός!

Την ΕΚΧΩΡΗΣΗ Εθνικής κυριαρχίας και Εθνικών περιουσιακών στοιχείων στους...»δανειστές» μας ΧΩΡΙΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ να έχουν δοθεί απαντήσεις στο πώς, γιατί, και ποιοι μας έφεραν στην χρεοκοπία!

Και από σήμερα, επαύριον της ΨΗΦΟΥ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ στον κ Παπαδήμο και τους 6 της «Νέας» ΝΔ και τους 4 του ΛΑΟΣ (οι 39 του ΠΑΣΟΚ είχαν πάρει την δική τους ψήφο εμπιστοσύνης πριν 2 εβδομάδες!!!) τα φερέφωνα του πολιτικού μας καθεστώτος επί το έργον!

Η θεματολογία είναι πλέον γνωστή σε όλους μας.

Ξεκινά κάθε μέρα, χαράματα, καθώς οι παρουσιαστές των πρωινών εκπομπών τηλεόρασης και ραδιοφώνων πανελλαδικής εμβέλειας βοηθούμενοι από «ειδικούς» περί την οικονομία και στελέχη των κομμάτων της συμπολίτευσης και αντιπολίτευσης βομβαρδίζουν τα αυτιά μας με αριθμούς, επιχειρήματα και απεικονίσεις της καθημερινής μας πραγματικότητας..

Τελειώνει τις μεταμεσονύκτιες μικρές ώρες σε πομπώδεις εκπομπές πολιτικο-οικονομικών αναλύσεων όπου συμμετέχουν μο-

Του Γιώργου Πιπερόπουλου
Καθηγητή Κοινωνιολογίας-
Ψυχολογίας

μάδων που «εκδιώκονται» κατά χιλιάδες βίαια από τους χώρους της παραγωγικής διαδικασίας καθώς εργοστάσια, βιοτεχνίες και μικρό-μεσαίες επιχειρήσεις κλείνουν με ρυθμούς απίστευτα γοργούς και των παιδιών μας τα οποία κρατώντας πτυχία πολύ καλών σχολών και τμημάτων ελληνικών και ξένων πανεπιστημίων και ΤΕΙ παραμένουν συνωστισμένα στην ουρά της...ανεργίας, σε απέλπιδες προσπάθειες, φορτισμένες από την ελπίδα ότι θα δούνε φως στην άλλη άκρη του τού-

νελ!..

Εάν την παραπάνω ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ που εμείς βιώνουμε ως πολίτες και οι ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές επαναλαμβάνουν κατά κόρον κάποιοι μας την περιέγραφαν μερικά χρόνια πριν ως πιθανό σενάριο-αποτέλεσμα της ένταξής μας στην μεγάλη Ευρωπαϊκή Κοινότητα και στη συνέχεια της εισόδου μας στην ΟΝΕ είμαι σίγουρος ότι με την κλασική ειρωνική διάθεση που μας διακρίνει ως λαό θα του λέγαμε «...να μας λείπει το βύσσινο!...»

Δυστυχώς, το βύσσινο μας το σερβίρισαν και είμαστε υποχρεωμένοι να το...φάμε, χωρίς το δικαίωμα να...να παραπονηθούμε!

Δεν χρειάζεται να σας δώσω στατιστικά στοιχεία που αφορούν στο πόσα εκατομμύρια Έλληνες ζούνε κάτω από το όριο της φτώχειας, πόσες εκατοντάδες χιλιάδες είναι επίσημα γραμμένοι στις λίστες ανεργίας του ΟΑΕΔ και πόσοι είναι άνεργοι χωρίς να είναι...δηλωμένοι, ούτε ότι ΕΞΙ στους ΔΕΚΑ δεν έκαναν φέτος διακοπές λόγο...ανέχειας! Δεν θα σας κουράσω με επίσημα στοιχεία που αφορούν στην διάλυση της αγροτικής μας υποδομής, στο σβήσιμο της ραχοκοκαλιάς της οικονομίας μας που αποτελούσαν οι Μικρό-Μεσαίες-Επιχειρήσεις που ήδη μετανάστευσαν εκτός Ελληνικών συνόρων...

Διαπιστώστε, παρακαλώ μόνοι σας, πόσες καφετέριες και «ορθάδικα», ξεφυτρώνουν καθημερινά, εκεί όπου από το πρωί μέχρι το βράδυ οι νέοι μας, σκοτώνοντας την ανία και κουβεντιάζοντας τα πτυχία τους πίνουν...φραπέ, ενώ οι ενδεδείχτες και άνεργοι γονείς, παππούδες και γιαγιάδες παρακολουθούν πρωί - βράδυ ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές στον καναπέ τους...

Καθώς βουλιάζουμε με γοργούς ρυθμούς σε μεγέθη απίστευτα στην ανεργία, την ανέχεια, την οικονομική ανασφάλεια και απραξία και τελικά την απελπισία και την απόγνωση, σε ΣΧΕΣΗ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ ΑΝΑΛΟΓΗ, δυστυχώς, αυξάνει η επιμονή των μελών του Πολιτικού μας συστήματος να διατηρήσουν ΑΛΩΒΗΤΑ τα προνόμια τους ενώ ταυτόχρονα αυξάνει και η προσέλευση στα δωρεάν συσσίτια Δήμων και Εκκλησιών!...